

Yoram Kaniuk

1948

Μετάφραση: ΜΑΡΙΖΑ ΝΤΕΚΑΣΤΡΟ

Εκδόσεις ΠΟΛΙΣ, Νοέμβριος 2014

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΠΟΛΙΣ το μυθιστόρημα «1948» του Γιοράμ Κανιούκ σε μετάφραση που έγινε από την Μαρίζα Ντεκάστρο.

Σχετικά με την υπόθεση του βιβλίου από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλό του.

Στις αρχές του 1948, ο δεκαεφτάχρονος τότε Γιόραμ Κανιούκ, μαθητής λυκείου στο Τελ Αβίβ, αποφασίζει να εγκαταλείψει το σχολείο και να πάρει μέρος στον πόλεμο της Ανεξαρτησίας του Ισραήλ. Όταν οι μάχες ολοκληρώνονται, το Κράτος του Ισραήλ έχει ιδρυθεί και η ζωή του συγγραφέα έχει αλλάξει οριστικά.

Εξήντα χρόνια μετά, θυμάται τι ακριβώς συνέβη -ή δεν συνέβη- τότε. "Δεν είμαι βέβαιος για το τι ακριβώς θυμάμαι", ομολογεί, "γιατί η μνήμη παίζει παιχνίδια και δεν υπάρχει μία και μόνη αλήθεια". Το 1948 είναι η ιστορία ενός νεαρού αγοριού, έτσι όπως τη διηγείται ο μεγαλύτερος και σοφότερος εαυτός του, ενός αγοριού που ρίχτηκε στη μάχη γεμάτος αμφιβολίες, με μόνη εκπαίδευση μερικές βουτιές στην παγωμένη θάλασσα, ενός αγοριού από καλή οικογένεια, ενός "μαμόθρεφτου", όπως τον αποκαλούσαν οι φίλοι του, που υπήρξε μάρτυρας γεγονότων που τον ξεπερνούσαν και που έζησε από κοντά μια σύγκρουση στην οποία, μέχρι και σήμερα, τίποτα δεν έχει επιλυθεί, παρά το φόρο αίματος που πληρώθηκε.

Το 1948 είναι οι αναμνήσεις του, η μαρτυρία του απ' αυτόν τον πόλεμο, ο ίδιος όμως το θεωρεί προϊόν μυθοπλασίας: τι είναι άλλωστε η μνήμη, παρά μια ιστορία, η ιστορία του καθένα μας για το παρελθόν του; Μέσα από την προσωπική του οπτική των γεγονότων, ο συγγραφέας καταφέρνει να μας παραδώσει μια από τις πιο βαθιές και οξυδερκείς αναλύσεις για τον πόλεμο του 1948.

Ο Κανιούκ με τη σκληρή αφήγησή του μας μιλά για την αγριότητα, τη φρίκη, την καταστροφή, και για τον παραλογισμό αυτού, αλλά και κάθε πολέμου. Μας μιλά όμως επίσης για τη θυσία, τον ηρωισμό και τη φιλία. Εκείνος και οι φίλοι του την ημέρα πολεμούσαν δίπλα δίπλα και τη νύχτα έθαβαν τους νεκρούς τους, γνωρίζοντας ότι,

ίσως, την επόμενη νύχτα να ερχόταν η δική τους σειρά. "Μπορεί να ήμασταν όμορφοι και θαρραλέοι, αλλά δεν ήμασταν μυαλωμένοι. Οι μυαλωμένοι άνθρωποι δεν διαλέγουν τον πόλεμο στα δεκαεφτά ή τα δεκαοχτώ. Ήμασταν παιδιά", εξηγεί. Αιχμαλωτίζοντας τον αναγνώστη με την αγάπη και την αφοσίωσή του για εκείνα τα παιδιά που υπήρξαν ο ίδιος και οι φίλοι του, ο συγγραφέας κατορθώνει με αξιοθαύμαστο τρόπο να μεταμορφώσει ένα βιβλίο για τον πόλεμο σε ένα συγκλονιστικό βιβλίο για την ειρήνη.